

[Aksel Larsen.]

H. C. Hansen og hans parti stemte for denne forlængelse af de indirekte skattelove, stemte for, at disse byrder skulle bibeholdes. Der er altså ikke store reelle divergenser mellem socialdemokratiet og regeringen i skatte-spørgsmål. Og det, de to partier møder frem med nu, da valgkampen er i gang, er jo skueretter, der er beregnet på at få vælgerne til, om muligt, at glemme de kæmpemæssige skatteforhøjelser, man har gennemført i 1950 og 1951, og hvis forlængelse i alt væsentligt er blevet konfirmeret så sent som i går. Samtidig gjorde man i går noget andet; man konfirmerede en skattelettelse til de største indtægter her i landet, til de mest velstillede: skattelettelsen til industri- og skibsfartsaktieselskaber, gennemført ved en anmærkning på finansloven.

Det er ret interessant at undersøge baggrunden for denne skattelettelse til industrien og til skibsfarten. Jeg står her med en oversigt over de største aktieselskabers overskud, og tager man 20 af de største aktieselskaber indenfor jern- og metalindustrien — jeg kan kun beskæftige mig med aktieselskaber, for det er kun deres regnskaber, der er offentligt tilgængelige —, ser man, at medens disse 20 selskaber i 1948 havde et samlet overskud, efter deres egne regnskaber, på 22½ mill. kr., var deres overskud i 1951 — det er 4 år senere — akkurat fordoblet, idet det var vokset til 45 mill. kr. Det er som sagt efter deres egne regnskaber — og jeg har den tiltro til disse selskabers bogholdere, revisorer og højesteretssagførere, at der absolut ikke står mere på overskudskontoen, hvoraf der skal svares skat, end nødvendigt i henhold til gældende love, forordninger og smuthuller.

Jeg har også en oversigt over de 20 største dampskibsselskaber lige fra A. P. Møller over Det Østasiatiske Kompagni til Det Dansk-Norske Dampskibsselskab og De Forenede Bugerselskaber. Disse selskaber havde i 1948 et samlet overskud — altså efter henlæggelser, afskrivninger og alt det der — på 62 mill. kr. og i 1951 et samlet overskud på 178 mill. kr. eller ca. det tredobbelte. Et firma som Burmeister & Wain havde i 1948 5 mill. kr. i overskud, i 1949 9 mill. kr., i 1950 15 mill. kr., i 1951 19 mill. kr., og i 1952 var overskuddet, hvis jeg ikke husker meget fejl, 27 mill. kr. — en seksdobling på 5 år.

På denne baggrund kommer disse foretagender til regeringen, til finansministeren og til det udvalg, som i efteråret behandlede skattelovene, og beder om en skatteenedsættelse med den begrundelse, at muligvis kommer der i løbet af et par år dårlige tider med indtægtsnedgang for dem.

Jeg gad vidst, hvad finansministeren eller hans embedsmænd eller rodekontorerne i København ville foretage sig, hvis en arbejder, der stod i fast arbejde, kom og sagde: Jeg står ganske vist i fast arbejde, og jeg kan akkurat leve for min løn, men det kunne jo være, at jeg blev arbejdsløs om 2 år — kan jeg ikke få en skatteenedsættelse bevilget med det samme? Man ville vistnok enten grine godt — og det ville jo være det mest uskadelige — eller sende bud efter politiet eller lade vedkommende køre på en ånds-svageanstalt. Men når det er højfinans, der kommer på baggrund af overskudsforøgelser på indtil det seksdobbelte i løbet af 5 år, så siger man: ja, selvfølgelig, vi kan se, at de herrers selskaber er i en yderst betrængt situation, så derfor giver vi til-ladelse til ekstraordinære afskrivninger på nyanskaffelser på 25 pct., hvilket jo er ensbetydende med ganske kolossale skattelettelser. Herom var regeringen og den såkaldte opposition, der hidtil er kommet til orde — indbefattet retsforbundet —, enige: at disse skattelettelser skulle gives til de store aktieselskaber her i landet. Altså med andre ord, de, der i debatten i dag med nogen anstrengelse agerer, som om de var bunduene, har i fællesskab og stort set i enighed — der kan naturligvis være enkelte divergenser; retsforbundet stemmer principielt mod indirekte skatter, og de radikale stemte ikke for værnescatten — lagt byrder på befolkningen i den forløbne tid; de har jo også stort set i enighed og fællesskab ansvaret for Marshallplanen, for Atlantpagten og alt, hvad dermed følger. Ja, jeg ved, at en del af retsforbundets ærede medlemmer og det radikale venstre på rigsdagen har stemt imod Danmarks tiltræden af Atlantpagten — det er al ære værd, det skal de have ros for —, men jeg ved ulykkeligvis også, at de stemte for, at Danmark skulle godkende Marshalloverenskomsten med Amerikas Forenede Staters regering. Og da den var til behandling her i folketinget den 1. juli 1948, var jeg i stand til at forudsige, at såsnart vi havde givet os ind under det økonomiske kvælertag, som også Mar-